

и случката, която ще ти разкажа, стана преди Великденъ. На Велики четвъртъкъ бѣше. Презъ този день хората боядисватъ великденскитѣ яйца. Бѣхъ се излегалъ на стълбището, когато се зададоха Боньо и Митко — децата на моя господарь — съ пълна кошница яйца. Майка имъ ги посрещна на стълбата, пое кошницата и я сложи въ кухнята.

— А сега, — каза имъ тя, — идете на двора да си поиграете, докато ошетамъ. Когато сваря яйцата и почна да ги боядисвамъ, ще ви повикамъ да ми помагате.

Боньо и Митко грабнаха количката, която бѣха започнали да правятъ предния день, и седнаха подъ цъвналата вишна. По нея весело бръмчеха подранили пчели. Изведнажъ два свадливи врабеца се сборицкаха и зацвърчаха въ клонитѣ. Азъ започнахъ да следя борбага. Но врабцитѣ скоро изхвъркнаха и тупнаха на купището. Пѣтелътъ изкърка уплашено, но като видѣ врабцитѣ, изви глава и съ едно око започна да следи боричкането. Азъ скочихъ и на прѣсти запристъпияхъ къмъ тѣхъ. Бѣхъ вече съвсемъ близу, когато пѣтелътъ се спушна и разгони врабцитѣ. Тѣ изпърполиха надъ мене и отлетѣха въ бай Станевата градина. Проследихъ ги съ жаденъ погледъ. Въ този моментъ Митко извика: „Язъкъ!“

— За какво? — попита учуденъ Боньо.

— За нашия котаракъ, — рече Митко. — Не можа да се облажи за Великденъ.

— Котаракътъ ли казвашъ? Де е той? — попита Боньо и ме затърси.

Помжчихъ да се скрия задъ кладенеца, но Митко ме видѣ, дотърча и ме улови. Когато Митко ме занесе подъ вишната, Боньо каза:

— Точно за него мислѣхъ. Подръжъ го малко да свърша количката. Ще го впрегна въ нея.

Боньо бързо закова отъ дветѣ страни на количката по една пржчка, хвана ме за преднитѣ крака и като конь ме вкара между пржкитѣ. После извади отъ джеба си кълбо канапъ и започна да ме впрѣга. Но изведнажъ се сѣти, че надъ врата на конетѣ слагатъ криво дърво, та отрѣза клонче отъ вишната, окастри го и започна да го свива. Отначало азъ дружелюбно размахвахъ опашка. Но, когато Боньо започна да ме стѣга съ канапа и да ме скубе, започнахъ да мяукамъ и да драща. Но не можахъ да се отскубна отъ якитѣ имъ ржце? Впрегнаха ме здраво въ количката.

— Сега, каза Боньо, — трѣбва юзда. Той взе останалата частъ отъ клончето, отрѣза парченце отъ него, върза на двата му края по единъ дългъ канапъ. После съ сила вкараха клечката въ устата ми.

— Пушай го! — извика Боньо.

Митко ме пушна. Азъ скочихъ и